

maa ogsaa faa mig til at tro, at der er en almindelig og en stigende Anerkendelse af, at hele dette Brændselsproblem og de gamles Stilling i Almindelighed er af den Beskaffenhed, at det er nødvendigt at give dem Anvisning paa et særligt samlet Beløb, saa de ikke skal sidde i Vintermaanederne uden det nødtørftige Brændsel. I 1923—24 fik vi den første Lov om Brændselshjælp til de gamle, og den blev anvendt i 1 230 Kommuner med et Beløb af i alt 2 186 000 Kr.; det næste Aar, 1924—25, blev der udredet Brændselshjælp af 1 290 Kommuner, og der blev anvendt 2 496 000 Kr. Den Hjælp, der den Gang kunde tildeles, var større end den, der i det følgende Aar kunde ydes; derfor var det anvendte Beløb ogsaa større end i 1925—26; skønt Tallet paa Kommuner, der udredede Brændselshjælp i 1925—26, var større, nemlig 1 327, gik Beløbet ned til 2 147 500 Kr. Det ses altsaa, at Kommunerne i stor Udstrækning, ja, at den aldeles overvejende Del af Landets Kommuner har gjort Brug af Tilladelsen til at give de gamle Brændsel, og vi var jo ogsaa i Fjor Foraar under Forhandlingerne om Aldersrentelovens Revision enige om, at der i den nye Lov skulde indføres en Bestemmelse, der sikrede de gamle en fast aarlig Sum til Indkøb af Brændsel. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det høje Lands-ting nu vil stille sig forstaaende overfor dette mit Forslag; jeg gaar ud fra, at det vil møde en mildere Luft i dette høje Ting, end det har mødt i det andet høje Ting, og jeg anbefaler saa godt, som det er mig muligt, Tinget at tage forstaaende paa Lovforslaget og behandle det hurtigt, saaledes at der ikke skal gaa ret mange Uger, inden det bliver muligt at yde de gamle det Brændsel, som er nødvendigt for dem i den kommende Vinter.

Bækgaard: Som vi nu har hørt af den højtærede Indenrigsminister, er det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, enslydende med den tilsvarende Lov, der blev vedtaget i Fjor, og som vi ogsaa har hørt, mener den højtærede Minister, at der foreligger den samme Nødvendighed for at vedtage Lovforslaget i Aar, som der har gjort tidligere. Ministeren begrundet denne sin Opfattelse bl. a. med, at skønt Prisniveauet ligger lavere nu end i tidligere Aar, bevirker dog den Kendsgerning, at Aldersrenteydelsen er gaaet ned, og at Brændselspriserne i Øjeblikket er højere end sidste Aar, at den ekstra Hjælp, som Lovforslaget tilsigter at yde, er nødvendig ogsaa i Aar. Deroverfor er der under Forhandlingerne i

det andet Ting hævdet, navnlig af mit Partis Ordfører, at dette ingenlunde er bevist. Jeg har lagt Mærke til, at mit Partis Ordfører endog flere Gange, baade ved første og tredje Behandling, bad om Oplysninger, som kunde godtgøre, at ikke Prisdaldet eller Kronens større Købeevne gav fuld Dækning for Nedgangen i Aldersrenteydelsen, Brændselshjælpens Bortfald indbefattet, men trods disse Efterlysninger ser jeg ikke, at den højtærede Minister har oplyst noget i saa Henseende. Jeg ved ikke, om Ministeren kan dokumentere noget i den Retning eller i alt Fald forelægge Materiale, som viser, at det er højest sandsynligt, at han har Ret i sin Opfattelse; men for at faa undersøgt dette Forhold finder jeg det rimeligt, at Sagen bliver henvist til Behandling i et Udvalg, og det saa meget mere som vi netop har behandlet hele Aldersrenteloven, hvori ogsaa dette Spørgsmaal er inddraget. Jeg vil derfor finde det rimeligt, at det foreliggende Lovforslag bliver drøftet i det Udvalg, vi har besluttet at nedsætte om Aldersrentelovens Revision.

Carl Jensen: Da man i Fjor behandlede Forslaget om at yde Brændsel til de gamle, udtalte jeg Haabet om, at det var sidste Gang, dette Lovforslag blev forelagt i Rigsdagen. Jeg mente nemlig, at i den Tid, der var gaaet, siden vi fik Aldersrenteloven, var man blevet belært om, at dette Forslag kom igen hvert Aar og var berettiget — ellers vilde Rigsdagen jo heller ikke have taget imod det de forrige Gange —, og jeg fik det Indtryk af den Forhandling, der fandt Sted om en Revision af Aldersrenteloven og Optagelse i denne af en fast Brændselydelse i Forbindelse med Aldersrenten, at nu var man kommet saa vidt, at man erkendte, at de gamle skulde have denne Brændselshjælp. Da jeg rejste hjemmefra, før Sagen kom til Behandling i det andet høje Ting, spurgte man mig hjemme paa Kontoret, om man kunde begynde Forberedelserne til Uddeling af Brændsel til de gamle, og dertil svarede jeg selvfølgelig: Ja, det vil jeg da antage; jeg kunde ikke tænke mig Muligheden af, at man i Aar vilde nægte de gamle Brændsel. Men saa skete der jo det, at man i Folketinget tog Sagen paa en ganske anden Maade, end man Landet over havde tænkt sig. Ingen Kommuner, ingen Mennesker i dette Land havde tænkt det muligt, at man vildnægte Brændsel til de gamle. Dagen efter Afgørelsen i Folketinget læste man da ogsaa i de konservative Blade, at selv disse var i allerhøjeste Grad forbavsede derover. Nu taler